

holder ud i mange Aar og maa være Vidne til, at hans Kammerater beholde deres fulde Løn, gjør dette Sidſte, ſom er kommet til, for mit Vedkommende, at jeg maa ganſke henſtille i ſaa Henſeende til det høie Thing, hvad det vil gjøre overfor dette Andragende. Skulde jeg følge min Sympathi, tror jeg nok, at jeg nærmest vilde være tilbøjelig til at ſtemme for, at denne Sag blev henviſt og underſøgt. Videre finder jeg mig for Dieblikket ikke foranlediget til at bemærke.

Finantsministeren (Eſtrup): Den ærede Ordſpører begyndte med at omtale Indſtillingen under Nr. 5, ſom jo angaar en Invalid. Jeg ſkal om denne Sag kun bemærke, at vedkommende Andragende ikke har foreligget Finantsministeren til Afgjørelſe, og jeg maa tilføje, at den Ophjſning, der foreligger mig om Lægens Erklæring, ikke ſtemmer med det, ſom Udvalget har meddelt. Udvalget har meddelt i Betænkningen, at Lægens Erklæring gaar ud paa, at Anſøgeren har betydelig Ginder af Saaret, hvorimod — efter hvad der foreligger mig — den Erklæring, ſom Lægen ſeneſt har afgivet, nemlig i September 1875, gaar ud paa, at Følgerne af Studſaaret ikke ere meget fremtrædende, hvorimod Manden iøvrigt er meget lidende af forſkjellige Sygdomme. — Naar det dernæſt med Hensyn til Indſtillingspunktet Nr. 8, ſom jo ogſaa vedrører en Invalid, er bemærket, at Vedkommende har anſøgt Invalidebeſtyrelſen om, at hans Helbredſtiltand maatte blive underſøgt, men modtaget et afſlaaende Svar, forholder dette ſig ikke rigtigt; han har ikke anſøgt om, at hans Helbredſtiltand maatte blive underſøgt, og han har ikke modtaget noget afſlaaende Svar. Sagen er den, at han i en til Indvalidebeſtyrelſen indſendt Skrivelse, dengang da Penſionen var bleven ham fratagen, yttrede den Forventning, at der endnu engang maatte aabnes ham Leilighed til at beviſe, at han i Virkeligheden var lidende af Følgerne af Saaret. Derpaa har han aldeles ikke modtaget noget Svar fra Invalidebeſtyrelſen, idet Invalidebeſtyrelſen kun anſaa det ſom en Bebudſelſe af et forveligt Andragende. Jeg ſkal ikke her indlade mig paa at underſøge, om Invalidebeſtyrelſen kunde have taget Anledning alene af denne Antydning til at foranledige en ny Underſøgelse, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at naar det udtrykkelig her er fremſtillet, ſom om Manden har andraget om en fornyet Underſøgelse, og at dette er ham afſlaaet, da er dette ikke rigtigt. Den ærede Ordſpører gjorde en almindelig Bemærkning med Hensyn til Invalidebeſtyrelſen: at det forekom ham, at man gif noget ſtrengt til Værts over for Invaliderne. Jeg kan ſaa godt forſtaa, at den ærede Ordſpører og viſtnok Mange med ham maa have et ſaadant Indtryk, thi det er jo givet, at det kun er de enkelte Tilfælde, hvor dette Skjøn kan ſiges eller kan synes at være af-

givet i et noget for ſtrengt Maal, at det kun er diſe enkelte Tilfælde, der komme til den ærede Ordſpørers og det ærede Things Kundſkab, hvori mod den ſtore Maſſe af Afgjørelſer ikke kommer til deres Kundſkab, og blandt den ſtore Maſſe Afgjørelſer er der utvifſomt en Mængde, ſom den ærede Ordſpører og Andre med ham ville finde maatte overbrievn billig afgjorte. Det er jo, forekommer det mig, givet, at, hvor Afgjørelſen beror paa et Skjøn, der maa nødvendig undertiden Skjømmet findes at være noget for henſynstagende og i andre Tilfælde det Modſatte. Nu er det kun de Afgjørelſer, ſom kunne findes at være for lidet henſynstagende, der komme til den ærede Ordſpørers og dette Things Kundſkab, og jeg kan altsaa ikke undre mig over, at Mange ſaae det Indtryk, at Afgjørelſerne overhoved gaa noget ſtrengt til Værts mod Invaliderne, men jeg tror, at derſom den ærede Ordſpører var Medlem af Invalidebeſtyrelſen, derſom han havde Leilighed til at kende de Afgjørelſer, vilde han ikke ſælde denne Dom. Det er jo, ſom bekiendt, kun enkelte af diſe Sager, ſom komme til Finantsministerens Kundſkab, de allerſteſte afgjøres jo umiddelbart af Invalidebeſtyrelſen og kun i ganſke enkelte Tilfælde naaer Sagen op til Finantsministeriet, men Bemærkningen om Sagens Afgjørelſe gjaelder ikke Finantsministerens Afgjørelſe, men ſærlig Invalidebeſtyrelſens. — Under Nr. 12 er af Udvalget foreſlaaet henviſt et Andragende til Finantsministeren. Jeg ſkal med Hensyn til dette Punkt kun bemærke, at Beviſet for, at han kan anſes for Invalid, ikke hidtil er ført, men det er en Selvfølge, at ſaaſnart det føres, vil han blive betragtet ſom Invalid. Jeg forſtod den ærede Ordſpørers Forklaring ſaaledes, at det var dette og ikke Mindet, man onſkede. Hvad dernæſt Udvalgets Indſtilling under Nr. 7 angaar, da forekommer det mig, at, naar Sagen der er henviſt til Finantsministeren, ſaa er den egentlig ikke henviſt til rette Vedkommende. De Grunde, der ſkulde foranledige, at Gieren af Skodborghus ſkulde støttes ved et Laan af Statskaſjen, ere jo hentede fra Hensyn, hvis Bedømmelſe ikke ligger under Finantsministeren men under andre Miniſtre, og det er jo givet, at i ſaa Fald maa det være vedkommende anden Miniſter, der paa Finantsloven maa ſøge et Laan til Vedkommende. Finantsministeren har jo ikke nogen almindelig Bemyndigelse til at udlane af Statens Midler, endogſaa mod betryggende Sikkerhed i Privates Eiendomme, der maa jo gives en ligefrem Bemyndigelse dertil, og naar Spørgſmaalet er om, hvem der ſkal ſøge en ſaadan Bemyndigelse, ſaa maa det i mine Tanker være vedkommende Miniſter, ſom i dette Tilfælde ikke er Finantsministeren. Jeg ſkal ſlet ikke udtale mig om hele Sagen, idet den ikke i ſine Enkeltheder er mig videre bekiendt. — Det Andragende, ſom under Nr. 14 af Udvalget er henviſt til Finantsministeren, er et Andragende fra en